N. 2689.

CURRENDA XII.

A. D. 1862.

Nr. praes. 147.
Allocutio Sanctissimi Papae Pii IX. in Consistorio Romæ 9. Junii 1862. habita.

Allocutionem celebratam adstantibus etiam Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, Episcopis... solemnis SS. Martyrum in Japonia et Michaelis de Sanctis canonicationis causa Romæ ex universo pene orbe terrarum congregatis, ab Eminentis. Nuntiatura Pontificia Vienn. acceptam Venerabili Clero pro notitia, aedificatione, constantia in fide, precatione indefessa (per Collectam sub Missa &c.) et præservatione sui ac populis fidelis a contagione &c. heic publicandam esse decrevimus atq. reipsa publicamus, cujus tenor est sequens:

„VENERABILES FRATRES!"

„Maxima quidem lætitia affecti fuimus, Venerabiles Fratres, cum Sanctorum honores et cultum, Deo bene juvante, septem et viginti invictissimis divinae nostræ religionis heroibus hesterno die decernere potuerimus. Vobis lateri Nostro adstantibus, qui egregia pietate ac virtute prædití, et in sollicitudinis Nostrae partem vocati in hac tanta temporum asperitate strenue dimicantes pro Domo Israel summo Nobis solatio et consolationi estis. Utinam vero dum hujusmodi perfundimur gaudio, nulla moeroris luctusque causa Nos aliunde contristaret. Non possumus enim non vehementer dolere et angi, cum videamus tristissima, et nunquam satis deploranda mala ac damna, quibus cum permagno animarum detrimento catholica nunc Ecclesia, et ipsa civilis societas miserandum in modum premitur ac divexatur. Optime enim noscitis, Venerabiles Fratres, teterrimum sane bellum contra rem catholicam universam ab iis hominibus conflatum, qui inimici Crucis Christi sanam non sustinentes doctrinam, ac nefaria inter se societate conjuncti quaecumque ignorant, blasphemant, ac pravis cujusque generis artibus sanctissimae nostrae religionis, et humanae societatis fundamenta labefactare, immo, si fieri unquam posset, penitus evertere, omniumque animos mentesque perniciosissimis quibusque erroribus imbuere, corrumpere, et a catholica religione avellere moliuntur. Nimirum callidissimi isti fraudum artifices, et fabricatores mendacii non cessant monstrosa quaeque veterum errorum portenta jam sapientissimis scriptis toties profligata ac depulsa, gravissimoque Ecclesiæ judicio damnata e tenebris excitare, eaque novis, variis ac fallacissimis formis verbisque expressa exaggerare, et modis omnibus usquequaque disseminare. Hac funestissima ac diabolica prorsus arte rerum omnium scientiam contaminant, deturpant, mortiferum ad animarum perniciem virus diffundunt, effrenatam vivendi licentiam, et pravas quasque cupiditates fovent, religiosum ac socialem ordinem invertunt, et omnem justitiae, veritatis, juris, honestatis ac religionis ideam extinguere conantur, et sanctissima Christi dogmata, doctrinam irrident, contemnunt, oppugnant. Horret quidem refugitque animus, ac reformidat vel leviter attingere praecipuos tantum pesti-

ferosque errores, quibus hujusmodi homines miserrimis hisce temporibus divina et humana cuncta permiscent.

Nemo Vestrum ignorat, Venerabiles Fratres, ab hujusmodi hominibus plane destrui necessariam illam cohaerentiam, quae Dei voluntate intercedit inter utrumque ordinem, qui tum in natura, tum supra naturam est, itemque ab ipsis omnino immutari, subverti, deleri propriam veram germanamque divinae revelationis indolem, auctoritatem, Ecclesiaeque constitutionem et potestatem. Atque eo opinandi temeritate progrediuntur, ut omnem veritatem, omnemque legem, potestatem et jus divinae originis audacissime denegare non metuant. Siquidem haud erubescunt asserere, philosophicarum rerum, morumque scientiam, itemque civiles leges posse ac debere a divina revelatione, et Ecclesiae auctoritate declinare, et Ecclesiam non esse veram perfectamque societatem plane liberam, nec pollere suis propriis et constantibus juribus sibi a divino suo Fundatore collatis, sed civilis potestatis esse definire, quae sint Ecclesiæ jura et limites, intra quos eadem jura exercere queat. Hinc perverse comminiscuntur, civilem potestatem posse se immiscere rebus, quae ad religionem, mores, et regimen spirituale pertinent, atque etiam impedire, quominus Sacrorum Antistites et fideles populi cum Romano Pontifice supremo totius Ecclesiae Pastore divinitus constituto libere ac mutuo communicent, ut plane dissolvatur necessaria et arctissima illa coniunctio, quae inter membra mystici corporis Christi, et adspectabile suum Caput ex divina ipsius Christi Domini institutione esse omnino debet. Nihil vero timent omni fallacia ac dolo in vulgus proferre, sacros Ecclesiae ministros, Romanumque Pontificem ab omni rerum temporalium jure ac dominio esse omnino excludendos.

Summa praeterea impudentia asserere non dubitant, divinam revelationem non solum nihil prodesse, verum etiam nocere hominis perfectioni, ipsamque divinam revelationem esse imperfectam, et iccirco subjectam *continuo* et *indefinito* progressui, qui humanae rationis progressioni respondeat. Nec verentur proinde jactare, prophetias et miracula in sacris Litteris exposita et narrata esse poetarum commenta, et sacrosancta divinae fidei nostrae mysteria philosophicarum investigationum summam, ac divinis utriusque testamenti libris mythica contineri inventa, et ipsum Dominum Nostrum Jesum Christum, horribile dictu! mythicam esse fictionem. Quare hi turbulentissimi perversorum dogmatum cultores blaterant, morum leges divina haud egere sanctione, et minime opus esse, ut humanae leges ad naturae jus conformentur, aut obligandi vim a Deo accipiant, ac propterea asserunt, nullam divinam existere legem. Insuper inficiari audent omnem Dei in homines mundumque actionem, ac temere affirmant, humanam rationem, nullo prorsus Dei respectu habito, unicum esse veri et falsi, boni et mali arbitrum, eamdemque humanam rationem sibi ipsi esse legem, ac naturalibus suis viribus ad hominum ac populorum bonum curandum sufficere. Cum autem omnes religionis veritates ex nativa humanae rationis vi perverse derivare audeant, tum cuique homini quoddam veluti primarium jus tribuunt, ex quo possit libere de religione cogitare et loqui, eumque Deo honorem et cultum exhibere, quem pro suo libito meliorem existimat.

At vero eo impietatis et impudentiae deveniunt, ut caelum petere, ac Deum ipsum de medio tollere conentur. Insigni enim improbitate ac pari stultitia haud timent asserere, nullum supremum sapientissimum providentissimumque Numen divinum existere ab hac rerum

universitate distinctum, ac Deum idem esse ac rerum naturam, et iccirco immutationibus obnoxium, Deumque reapse fieri in homine et mundo, atque omnia Deum esse, et ipsissimam Dei habere substantiam, ac unam eamdemque rem esse Deum cum mundo, ac proinde spiritum cum materia, necessitatem cum libertate, verum cum falso, bonum cum malo, et justum cum injusto. Quo certe nihil dementius, nihil magis impium, nihil contra ipsam rationem magis repugnans fingi et excogitari unquam potest. De auctoritate autem et jure ita temere effutiunt, ut impudenter dicant, auctoritatem nihil aliud esse, nisi numeri, et materialium virium summam, ac jus in materiali facto consistere, et omnia hominum officia esse nomen inane, et omnia humana facta juris vim habere.

Jam porro commenta commentis, deliramenta deliramentis cumulantes, et omnem legitimam auctoritatem, atque omnia legitima jura, obligationes, officia conculcantes nihil dubitant in veri legitimique juris locum substituere falsa ac mentita virium jura ac morum ordinem rerum materialium ordini subiicere. Neque alias vires agnoscunt, nisi illas, quae in materia positae sunt, et omnem morum disciplinam honestatemque collocant in cumulandis et augendis quovis modo divitiis, et in pravis quibusque voluptatibus explendis. Atque hisce nefariis abominandisque principiis reprobum carnis spiritui rebellis sensum tuentur, fovent, extollunt, illique naturales dotes ac jura tribuunt, quae per catholicam doctrinam conculcari dicunt, omnino despicientes monitum Apostoli clamantis „si secundum carnem vixeritis, moriemini, si autem spiritu facta carnis mortificaveritis, vivetis“ 1). Omnia praeterea legitimae cujusque proprietatis jura invadere, destruere contendunt, ac perperam animo et cogitatione confingunt et imaginantur jus quoddam *nullis circumscriptum limitibus*, quo reipublicae Statum pollere existimant, quem omnium jurium originem et fontem esse temere arbitrantur.

Dum vero hos praecipuos infelicissimae nostrae aetatis errores dolenter ac raptim perstringimus, recensere omittimus, Venerabiles Fratres, tot alias fere innumerabiles falsitates et fraudes Vobis apprime notas ac perspectas, quibus Dei hominumque hostes rem tum sacram tum publicam perturbare et convellere conniluntur. Ac silentio praetermittimus multiplices gravissimasque injurias, calumnias, convicia, quibus sacros Ecclesiae ministros, et hanc Apostolicam Sedem dilacerare et insectari non desinunt. Nihil loquimur de iniqua sane hypocrisi, qua funestissimae in Italia praesertim perturbationis ac rebellionis duces et satellites dictitant, se velle, Ecclesiam sua gaudere liberate, dum sacrilego prorsus ausu omnia ipsius Ecclesiae jura et leges quotidie magis proculcant, ejusque bona diripiunt, et Sacrorum Antistites, ecclesiasticosque viros suo munere praeclare fungentes quoquo modo divexant, et in carcerem detrudunt, et Religiosorum Ordinum Alumnos, ac Virgines Deo sacras e suis coenobiis violenter exturbant, suisque propriis bonis spoliant, nihilque intentatum relinquunt, ut ipsam Ecclesiam in turpissimam redigant servitutem, et opprimant. Ac dum singularem certe ex optatissima Vestra præsentia voluptatem percipimus, Vos ipsi videtis, quam libertatem nunc habeant Venerabiles Fratres Sacrorum in Italia Antistites, qui strenue constanterque praeliantes praelia Domini minime potuerunt cum summo animi nostri dolore, adversantium opera, ad Nos venire, et inter

1) Ad Rom. c. 8. v. 13.

Vos versari, atque huic adesse conventui, quod summopere optavissent, quaemadmodum infelicis Italiae Archiepiscopi et Episcopi suis Litteris summi erga Nos, et hanc Sanctam Sedem amoris et obsequii plenissimis significarunt. Neminem etiam ex Sacrorum in Lusitania Antistitibus hic adesse cernitis, ac non parum dolemus, inspecta difficultatum natura, quae obstiterunt, quominus ipsi romanum iter aggredi possent. Recensere autem omittimus tot alia sane tristia et horrenda, quae ab hisce perversarum doctrinarum cultoribus cum incredibili Nostro ac Vestro, et omnium bonorum luctu patrantur. Nihil item dicimus de impia conspiratione, et pravis cujusque generis molitionibus ac fallaciis, quibus civilem hujus Apostolicae Sedis principatum omnino evertere ac destruere volunt. Juvat potius hac de re commemorare miram prorsus consensionem, qua Vos ipsi una cum aliis Venerabilibus Fratribus universi catholici orbis Sacrorum Antistitibus nunquam intermisistis et epistolis ad Nos datis, et pastoralibus litteris ad fideles scriptis hujusmodi fallacias detegere, refutare, ac simul docere, hunc civilem Sanctæ Sedis principatum Romano Pontifici fuisse singulari divinae providentiae consilio datum, illumque necessarium esse, ut idem Romanus Pontifex nulli unquam Principi aut civili potestati subjectus supremam universi Dominici gregis pascendi regendique potestatem auctoritatemque ab ipso Christo Domino divinitus acceptam per universam Ecclesiam plenissima libertate exercere, ac majori ejusdem Ecclesiæ, et fidelium bono, utilitati et indigentiis consulere possit.

Quae hactenus lamentati sumus, Venerabiles Fratres, luctuosum plane exhibent spectaculum. Quis enim non videt tot pravorum dogmatum iniquitate, ac tot nequissimis deliramentis et machinationibus magis in dies christianum populum misere corrumpi, et ad exitium impelli, et catholicam Ecclesiam, ejusque salutarem doctrinam ac veneranda jura et leges, sacrosque ministros oppugnari, et iccirco omnia vitia et scelera invalescere ac propagari, et ipsam civilem societatem exagitari?

Nos itaque Apostolici Nostri ministerii probe memores ac de spirituali omnium populorum bono et salute Nobis divinitus commissa vel maxime solliciti, cum „aliter“ ut sanctissimi decessoris Nostri Leonis verbis utamur „Nobis commissos regere non possimus, nisi hos, qui sunt perditores et perditi, zelo fidei Dominicae persequamur, et a sanis mentibus, ne pestis haec latius divulgetur, severitate, qua possumus, abscindamus“ 1), in hoc amplissimo vestro consessu Apostolicam Nostram attolentes vocem omnes commemoratos præsertim errores non solum catholicae fidei ac doctrinae, divinis ecclesiasticisque legibus, verum etiam ipsi sempiternæ ac naturali legi et justitiae, rectaeque rationi omnino repugnantes et summopere adversos reprobamus, proscribimus atque damnamus.

Vos autem, Venerabiles Fratres, qui estis sal terrae, et Dominici gregis Custodes ac Pastores, etiam atque etiam excitamus et obtestamur, ut pro eximia Vestra religione et episcopali zelo pergatis, veluti adhuc cum summa Vestri Ordinis laude fecistis, omni cura, sedulitate et studio fideles Vobis traditos ab hisce venenatis pascuis arcere, et qua voce, qua opportunis scriptis tot perversarum opinionum monstra refellere et profligare. Optime enim scitis

1) Epist. VII. ad Episc. per Ital. c. 2. Edit. Baller.

de summa re agi, cum agatur de sanctissimae fidei nostrae, ac de catholicae Ecclesiae, ejusque doctrinae causa, de populorum salute, et humanae societatis bono ac tranquillitate. Itaque, quantum in Vobis est, ne desinatis unquam a fidelibus avertere tam diræ pestis contagia, idest ab eorum oculis manibusque perniciosos libros et ephemerides eripere, ipsosque fideles sanctissimis augustae nostrae religionis praeceptionibus assidue imbuere et erudire, ac monere et exhortari, ut ab hisce iniquitatis magistris, tamquam a facie colubri effugiant. Pergite Vestras omnes curas cogitationesque in id potissimum conferre, ut Clerus sancte scienterque instituatur, omnibusque virtutibus fulgeat, ut utriusque sexus juventus ad morum honestatem, pietatem omnemque virtutem sedulo formetur, ut salutaris sit studiorum ratio. Ac diligentissime advigilate et prospicite, ne in humaniores litteras, severioresque disciplinas tradendas aliquid unquam irrepat, quod fidei, religioni, bonisque moribus adversetur. Viriliter agite, Venerabiles Fratres, et ne animo unquam concidatis in hac tanta temporum perturbatione et iniquitate, sed divino auxilio omnino freti, ac *sumentes in omnibus scutum inexpugnabile aequitatis et fidei, atque assumentes gladium spiritus, quod est verbum Dei*, ne intermittatis omnium catholicæ Ecclesiæ, et hujus Apostolicae Sedis hostium conatibus obsistere, eorumque tela retundere et impetus frangere.

Interim vero dies noctesque, sublatis ad cælum oculis, non desistamus, Venerabiles Fratres, clementissimum misericordiarum Patrem, et Deum totius consolationis, qui de tenebris facit lucem splendescere, quique potens est de lapidibus suscitare filios Abrahae, in humilitate cordis nostri ferventissimis precibus indesinenter orare et obsecrare, ut per merita Unigeniti Filii Sui Domini Nostri Jesu Christi velit christianae et civili reipublicae auxiliariam porrigere dexteram, omnesque disperdere errores et impietates, ac divinae suae gratiae lumine omnium errantium mentes illustrare, illosque ad se convertere et revocare, quo Ecclesia sua sancta optatissimam assequatur pacem, et ubique terrarum majora in dies incrementa suscipiat, ac prospere vigeat et efflorescat. Ut autem quae petimus et quaerimus facilius consequi possimus, ne cessemus adhibere primum deprecatricem apud Deum Immaculatam Sanctissimamque Deiparam Virginem Mariam, quae misericordissima, et omnium nostrum amantissima mater cunctas semper interemit haereses, et cujus nullum apud Deum praesentius patrocinium. Petamus quoque suffragia tum sancti ejusdem Virginis Sponsi Josephi, tum sanctorum Apostolorum Petri et Pauli, omniumque caelitum, et illorum praesertim, quos nuper Sanctorum festis adscriptos colimus et veneramur.

Antequam vero dicendi finem faciamus Nobis temperare non possumus, quin iterum testemur et confirmemus, summa Nos uti consolatione, dum jucundissimo Vestrum omnium conspectu fruimur, Venerabiles Fratres, qui tanta fide, pietate et observantia Nobis et huic Petri Cathedrae firmiter obstricti, ac ministerium Vestrum implentes majorem Dei gloriam, et animarum salutem omni studio procurare gloriamini, quique concordissimis animis, atque admirabili sane cura et amore una cum aliis Venerabilibus Fratribus totius catholici orbis Episcopis et fidelibus Vestrae et illorum curae commissis gravissimas Nostras angustias et acerbitates modis omnibus lenire et sublevare non desinitis. Quocirca hac etiam occasione amantissimi aeque ac gratissimi animi Nostri sensus erga Vos, et alios omnes Venerabiles Fratres,

et ipsos fideles amplissimis verbis palam publiceque profitemur. A Vobis autem exposcimus, ut cum ad Vestras redieritis Dioeceses velitis eisdem fidelibus Vestrae vigilantiae concreditis hos animi Nostri sensus Nostro nomine nuntiare, illosque certiores facere de paterna Nostra in illos caritate, deque Apostolica Benedictione, quam ex intimo corde profectam, et cum omnis veræ felicitatis voto conjunctam Vobis ipsis, Venerabiles Fratres, et eisdem fidelibus impertire vehementer laetamur."

E Praesidio Episcopali. Tarnoviæ in festo S. Laurentii die 10. Aug. 1862.

Nr. praes. 155.

Lotteria Romae pro sublevando Aerario Pontificio formatur.

E P. T. Nuntiatura Viennensi mense Jul. a. c. devenit ad Manus Nostras Epistola de 9. Jul. a. c. Nr. 2881 invitans ad participationem ex illa Lotteria, cui adnexae erant 2. tantum exemplaria Delineationis Lotteriae, et 2. Consignationes seu Descriptiones objectorum lucrandorum, in lingua gallica. Tenor Epistolae venerandae sequens:

„Nr. 2881. Illustrissime et Reverendissime Domine! Exploratum esse existimo Vestræ Dominationi, nonnullos Romae viros pietate, generis copiarumque amplitudine praestantes ad sublevandas Aerarii Pontificii angustias, consilium inivisse, ut alia sortitio, vulgo „Lotterie" conficeretur omnium munerum praetiosorum, quae omnes undique fideles in testimonium fidei et obsequii Beatissimo Patri obtulerunt. Hoc consilium ratum probatumque habuit Beatissimus Pater, adeoque omnia disposita sunt, ut haec sortitio rite opportuneque expediatur.

Jam vero ea animadversio continuo animo occurrit, quod scilicet hæc filialis caritatis erga S. Sedem Apostolicam industria ac ratio nullum vel exiguum effectum esset habitura, nisi opportunis Regionum omnium locis viri præsto essent, qui his titulis sortis (vulgo Loose) propagandis operam darent. In officium ergo hujus necessitatis Vestram Dominationem Illmam et Rmam nomine etiam ipsius Excellmi Domini Nuntii absentis vehementer adprecor, ut in suae Dioecesis oppidis et urbibus, ubi opportunum id nacta sit, Sacerdotes quosdam et delectos Laicos deputare velit, qui sub suae auctoritatis auspiciis felicem hujus operis exitum curandum aggrediantur. Atque hoc benignitatis officium ad hujus sortitionis successum tuendum eo fidentiori ac libentiori animo a Vestra Dominatione imploro, quod in hujusmodi re causae catholicae utilitatem apprime conjungi sentiam cum spectatissimis Ipsius sollicitudinis, zeli religionisque studiis.

Itaque his meis adnexum honorem habeo, transmittendi Dominationi Vestrae exemplar litterarum, quibus hujusmodi sortitionis ratio, ordo et tempus, primaque pars donorum indicis continentur.

Porro ad habendos tempestive sortis titulos, qui subinde postulari possunt, nihil aliud fieri necesse est, quam hujus desiderii indicium perscribere huic Nuntiaturae, quae eos sine cunctatione transmittendos curabit.

Interim maxima cum observantia permaneo Dominationis Vestræ Illmæ et Rmæ

Addictissimus et obsequentissimus famulus
Joannes Capri m. p." (Secret.)

E Delineatione hoc tantum communicamus, titulum sortis (los) constare 1. franc. seu 40 x. V. A. et sortitionem fore Romae cum omni formalitate 9. Dec. a. c

Descriptiones complectuntur objecta diversissima, argentea, aurea, margaritis, lapidibus pretiosissimis (brylantami) ornata, munera Sanctissimo Papae a fidelibus in sublevandam egestatem oblata undique, quorum pretium a 10 franc... ascendit saepenumero ad 2000 franc et ultro.

Fratres in Christo Dilecti! non primum ex Epistola antecedente, verum ex aliis, qui Ephemerides opusculaq varia volvitis, tristissimum de angustia aerarii Pontificii percipitis nuntium. Haud ignoratis nexum intimum, qui cunctos Catholicos cum Sanctissimo Urbis et Orbis Patre copulat. Verum enim vero licet non ita pridem thesseram venerationis gratitudinisque erga praelaudatum Patrem non exiguas cum plurimis aliis obtulissetis summas, ad sopiendas indigentias Romanae Sedis publicas... rursum pulsatur ad fores fidelium, quatenus impraesentiarum sub alia forma, sub spe lucrandi quoq. non solum coram Patre misericordiarum, sed e Manu simul Papae afflictissimi. Attolite rursus vocem ad populum fidelem; colligite, præmissa prævie energica de penuria Sanctissimi Patris allocutione, titulos sortis, aut a singulis per unum numerum, aut a pluribus unum; adjicite vestros ad illos; pandite summam illorum numerorum, mediante Ven. Officio Decanali, ad finem mensis Septembris, aut medietatem Octobris a. c. quibus numeratis scribemus ad Eminentissimam Nuntiaturam Viennensem pro consequendis ejusmodi numeris (po losy).

Apprecantes felicissimum moliminibus Vestris successum, summo cum desiderio præstolabimur favorabile resultatum.

Dabamus e Praesidio Eppali. Tarnov. 2. Sept. 1862.

L. 2484.
Odezwa w sprawie zgorzałéj Rawy.

Znowu bardzo smutny wypadek! Miasteczko Rawa w obwodzie Żółkiewskim 22. Sier. r. b. tak ogień zniszczył, że 2. kość. par. i 400 domów w popiół się obróciło, i 100 przeszło rodzin z wszystkiego ogołoconych w największą nędzę wpadło. Wysokie c. k. Prezydyjum Namiestnictwa we Lwowie pomnąc na okropne położenie nieszczęśliwych ludzi, zajmuje się składką w całym kraju rozpisaną i oczekuje naszéj pomocy, wzywając Was Szanowni Bracia do udziału jak największego w téj sprawie, Reskryptem z 25. Sierp. r. b. L. pr. 6933.

Spodziewamy się, że czucie ludzkie, miłość chrześcijańska będą dostatecznym bodźcem, abyśmy ile w mocy naszéj jest, rękę dobroczynną w téj sprawie podali. Przemówcie Szanowni Bracia! serdecznie do serc waszych Owieczek a zrozumieją głos pasterza swego, a skutek dobry dowiedzie, że niejesteśmy nigdy obojętnymi tam, gdzie nędzni łzy ronią. Co uzbieracie, spieszcie się przesłać to przez XX. Dziekanów na ręce nasze, a ztąd natychmiast dojdzie na miejsce swego przeznaczenia.

Tarnów dnia 28. Sierpnia 1862.

Nr. 2714. Mutationes inter Ven. Clerum
a Januario 1862 usq. ad m. 1. Jun. a. c.

7. Januarii	Nr. 57.	R. Joannes Biela Coop. Łącens. qua talis translatus ad Siedliska.
dtto		R. Jos. Dura coop. Szafl. transl. ad Łącko.
25. Januarii	Nr. 305.	R. Stanisl. Mizerski Vic. cathedr. Tarnov. nomin. praefectus Seminarii.
dtto		R. Joan. Piechowicz coop. Bochn. translatus Tarnov. qua Vicar. cathedr.
29. Januarii	Nr. 350.	R. Ign. Bucki coop. Radomyślensis factus Administrator ibidem.
30. dtto	Nr. 351.	R. Joan. Biela coop. Siedlisk. factus Admin. in Gumniska.

1. Februar. Nr. 392. R. Ferdinandus Muchowicz Administrat. in Zeleźnikowa institutus qua parochus ibidem.
3. dtto Nr. 413. R. Joan. Potaczek coop. in Niedźwiedź factus Admin. ibidem.
3. dtto Nr. 434. R. Mathias Grzonka coop. Dobczyc. translatus Bochniam.
4. dtto Nr. 433. R. Petrus Przyborowski coop. Krościenko qua talis Neo-Sandec.
dtto R. Jos. Piątek coop. Neo-Sandec. qua talis ad Ciężkowice.
6. Februar. Nr. 468. R. Joan. Wciślak coop. Jordanov. qua talis ad Dobczyce.
10. dtto Nr. 553. R. Leop. Stanko catecheta schola normalium Bochniæ transl. qua coop. ad Uście solne.
dtto R. Roman. Szczepański coop. Uście solne. qua talis ad Szaflary.
11. Februar. Nr. 535. R. Franc. Bryg coop. Poronin. qua talis ad Wadowice (pagum.)
12. dtto Nr. 550. R. Jacob. Rozwadowski coop. Limanov. institutus qua parochus in Tymowa.
dtto R. Georg. Glatz Admin. Tymov. applicatus qua coop. ad Czchów.
12. Februar. Nr. 554. R. Jos. Macko coop. Rychwałd qua talis ad Limanowa.
14. dtto Nr. 728. R. Adalb. Kwaśniak coop. Lanckoron. qua recollisans, Calvariam advenit 19. Januarii et ibi moratur.
27. dtto Nr. 773. R. Stan. Chodacki coop. Neo-Wiśnicz qua talis ad Porąbka.
dtto R. Barthol. Klima coop. Porąbk. translatus ad Neo-Wiśnicz.
3. Martii Nr. 814. R. Joan. Babicz coop. Gręboszov. qua talis ad Siedliska.
dtto R. Anton. Opido coop. in Spytkowice qua talis ad Gręboszów.
4. Martii Nr. 833. R. Constant. Pragłowski coop. Zasov. qua talis ad Wojnicz.
12. dtto Nr. 918. R. Joan. Budzyk coop. Jeleśnien. ad Lanckorona.
13. dtto Nr. 876. R. Joan. Hudzicki coop. Brzezin. ad Przeworsk.
14. dtto Nr. 944. R. Adalb. Kruszyński coop. Milówk. qua talis ad Myślenice.
21. Aprilis Nr. 341./Schol. R. Joan. Polończyk coop. Wielopol. constitutus catecheta schol. norm. Bochn.
24. dtto Nr. 1216. R. Franc. Sitarski coop. Kamienic. qua talis ad Muszyna.
dtto R. Ignat. Oskard coop. Muszyn. ad Niepołomice.
dtto R. Stanisl. Sowicki coop. Niepołom. ad Zasów.
25. dtto Nr. 100./præs. AR. Joan. Figwer Senior Colleg. Vic. cath. Tarnov. nominatus Cancellarius Consistorialis.
6. Majii Nr. 1410. R Joan. Perges coop. Szczucin. institutus paroch. in Gumniska.
dtto Nr. 1420. R. Jos. Kempner privat. pædagogus instit. paroch. in Niedźwiedź.
dtto R. Joan. Potaczek Admin. Niedźwiedź. qua cooperat. ibidem.
8. dtto Nr. 1432. R. Joan. Biela Admin. Gumnisk. qua cooper. in Szczucin.
14. dtto Nr. 1497. AR. Ernestus Wodziński paroch. in Grojec institut. pro Radomyśl.
dtto R. Jos. Woźniak coop. Oświęcim factus Administr. in Grojec.
30. dtto Nr. 1675. R. Jacob. Błaszczeński coop. Łosoșin. factus Admin in Zbyszyce.
dtto R. Simon. Kossakiewicz coop. in Żdzarzec qua talis ad Łososina.
3. Junii Nr. 1728. R. Stan. Świrczewski coop. Dąbrov. ad Bolesław.
6. dtto Nr. 1753. R. Jos. Zaręba coop. in Jazowsko ad Zabierzów.
10. dtto Nr. 1774. R. Ludov. Rudnicki coop Bial. ad Neoforum.
dtto R. Carol. Urbańczyk coop. Neofor. qua talis ad Biała.
14. dtto Nr. 1806. R. Joan. Gierałtowicz coop. Borov. ad Czaniec.
dtto R. Jul. Repczyński coop. Czaniec. ad Oświęcim.
dtto Nr. 1819. R. Michael. Harbut coop. Międzybrodz. ad Milówka.
16. dtto Nr. 1839. R. Jos. Francak coop. Otfinov. ad Szczurowa.
dtto R. Joan. Motyla coop. Szczurov. ad Otfinów.
26. dtto Nr. 1844. R. Mich. Przewoźniczek privat. pædagogus applicatus qua coop. in Maków.

(Continuatio sequetur.)

Nr. 2521.

Piis ad aram suffragiis commendatur

Anima ARi Adalberti Chlebek, Parochi in Chochołów, 50. ann. 28. Aug. a. c. demortui.

Josephus Alojsius,
Episcopus Tarnoviensis.

E Consistorio Episcopali,
Tarnoviae die 16. Sept. 1862.
JOANNES FIGWER, Cancellarius prov.

Typis Anastasii Rusinowski Tarnoviae.